

Sygn. akt XI GC 2126/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muzyka

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 3.12.2019 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 741,45 zł (siedemset czterdzieści jeden złotych czterdzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 września 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1018 zł (jeden tysiąc osiemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 2126/18 23 grudnia 2019 r.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18.10.2018 r. powód P. G. żądał zasądzenia od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 607 zł wraz odsetkami ustawowymi od kwoty i daty wskazanej w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzony został pojazd. Powódka nabyła wierzytelność wobec pozwanego z tytułu naprawienia szkody w drodze cesji. Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie jednak nie w pełnej wysokości. Na dochodzoną kwotę składała się należność z tytułu odszkodowania za zniszczenie pojazdu oraz z tytułu kosztów poniesionych na opinię prywatną.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu zakwestionowała wysokość szkody i wysokość odsetek.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2019 r. P. G. rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 807 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 28 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2018 r. doszło do zdarzenia w ruchu drogowym, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...).

Poszkodowany L. W. – właściciel pojazdu, przejął wierzytelność o odszkodowanie wynikające ze zdarzenia z na rzecz P. G.. Umowa przelewu miała charakter odpłatny. L. W. nie sprzedał pozostałości. Nadal jest właścicielem i posiadaczem pojazdu.

Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W..

Dowód:

- umowa o cesji, k. 15,
- aneks, k. 54,
- zeznania świadka L. W., k. 65.

(...) spółka akcyjna w W. pismem w dniu 17 sierpnia 2018 r. przyznała odszkodowanie kwocie 2358,55 zł.

Dowód:

- pismo, k. 8.

Z tytułu wyceny pojazdu F. (...) o nr rej. (...) P. G. wystawił L. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 300 zł. Sprzedawca był zwolniony podmiotowo z podatku od towarów i usług.

Dowód:

- faktura VAT (...), k. 13.

(...) spółka akcyjna w W. zostało wezwane do zapłaty przez P. G. pismem z dnia 27 września 2018 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 14.

Naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest ekonomicznie uzasadniona. Wartość pojazdu F. (...) o nr rej. (...) w dniu 4 sierpnia 2018 r. w stanie nieuszkodzonym bezpośrednio przed kolizją wynosiła brutto 3400 zł brutto, zaś jego wartość w tym samym okresie w stanie uszkodzonym po zaistnieniu szkody tzw. pozostałości oszacowana przez biegłego kształtowała się na poziomie 600 zł brutto.

F. (...) o nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 4 sierpnia 2018 r. został poddany naprawie o charakterze częściowym i prowizorycznym.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego, k. 74-95,
- ustna uzupełniająca opinia biegłego, k. 121.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie względem ubezpieczyciela w przedmiotowym postępowaniu wynika z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej: „ustawy o ubezpieczenia obowiązkowych”), stosownie do którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Tożsamą normę zawiera art. 822 § 4 kc w zw. z art. 822 § 1 – 3 kc..

W myśl 3 ust 1 w zw. z art. art. 4 pkt 1 ustawy o ubezpieczenia obowiązkowych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Przy czym zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem. Z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Powyższy obowiązek doprecyzowuje art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności.

Przepis art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zdaniu pierwszym stanowi, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. art. 436 kc w zw. z art. 435 par. 1 k.c.

Powód w przedmiotowej sprawie powinien więc wykazać, przesłanki od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, 2) szkodę oraz 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą.

Powód kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, ponadto powinien wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady odpowiedzialności ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Zakład ubezpieczeń zakwestionował wysokość szkody.

Uzasadniając wysokość należnego powodowi odszkodowania wskazać należy, że zakład ubezpieczeń odpowiada w takim samym zakresie, w jakim odpowiada posiadacz pojazdu (kierujący pojazdem).

Posiadacz pojazdu odpowiada natomiast za szkodę w pełnej wysokości, na podstawie art. 361 § 2 kc. Z powyższego przepisu wynika, że granicach określonych w § 1, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Należy przyjąć, że szkodą jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek określonego zdarzenia, z pominięciem tych zdarzeń, które zależą od woli doznającego uszczerbku.

Przy czym stosownie do art. 363 § 1 zd. 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Sąd postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów R. S..

Opinię przez tegoż biegłego sporządzoną na piśmie Sąd uznał za miarodajną dla ustalenia wysokości szkody doznanej przez powoda na skutek uszkodzenia samochodu osobowego o którym mowa w pozwie.

Opinia powyższa została sporządzona przez kompetentny podmiot dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a mianowicie specjalistę w zakresie techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego szczegółowej analizy w kontekście tezy dowodowej wynikającej z postanowienia Sądu o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego i poddając go następnie weryfikacji w oparciu o wskazane w opinii metody badawcze. Opinia biegłego jest jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione, stanowiąc konsekwentne zwięźczenie przedstawionego w opinii procesu rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą, tym bardziej, że biegły w sposób wyczerpujący ustosunkował się do zarzutów.

Biegły wskazał, że wyliczenia wartości pojazdu przed szkodą i wartości pojazdu w stanie uszkodzonym są ze sobą powiązane. Skoro wartość pojazdu przed szkodą została ustalona na poziomie hipotetycznym, to również wartość pojazdu w stanie uszkodzonym powinna być przyjęta na podstawie tych samych zasad, co potwierdził biegły w ustnej opinii uzupełniającej.

Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 3400 zł, a wartość w stanie uszkodzonym wynosiła 600 zł. Różnica wynosi 2800 zł. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2358,55 zł. Pozostała więc do zapłaty kwota 441,45 zł (2800 zł – 2358,55 zł). Kwota ta nie została pomniejszona o kwotę ze sprzedaży pozostałości, albowiem poszkodowany jest nadal posiadaczem pojazdu F. (...) o nr rej. (...) i z niego korzysta po prowizorycznej naprawie.

Niezależnie od powyższego powódka wykazała szkodę w kwocie 300 zł, załączoną do pozwu fakturą, tj. koszt sporządzenia opinii prywatnej (k. 13). Sporządzenie opinii prywatnej było uzasadnione (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. III CZP 24/04).

Łącznie szkoda wynosi 741,45 zł (300 zł + 441,45 zł). Rozliczenie szkody nastąpiło w kwotach brutto. Brak dowodu na okoliczność, że poszkodowany miał możliwość odliczenia podatku VAT. Kwota 300 zł z faktury na k. 13 nie uwzględnia wartości VAT.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Pozwana decyzję o wypłacie odszkodowania wydała 17 sierpnia 2018 r., stąd żądanie odsetek od dnia 28 września 2018 r. było uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i w pkt II.

Stan faktyczny Sąd oparł o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz o treść zeznań świadka, które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie były podważane przez żadną ze stron.

W pkt III wyroku zasądzono na rzecz powoda koszty procesu na podstawie art. 100 kpc. Powód uległ co do nieznaczącej części żądania, stąd Sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu. Na koszty procesu powoda składała się opłata sądowa: 31 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 700 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej.

SSR (...)

Sygn. akt XI GC 2126/18, dnia 23.12.2019 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)